

Vaiko teisių apsaugos ir įvaikinimo tarnyba pradeda naują straipsnių rubriką „Kai aš mažas buvau“. Joje apie savo vaikystę kalbės žinomi Lietuvos žmonės, o mintimis apie jų istorijas dalinsis įvairių sričių tarnybos specialistai. Šiandien pristatome pirmąją istoriją – apie pasaulinio garso muzikantą Martyną Levickį ir jo vaikystę.

Visame pasaulyje žinomas akordeonistas Martynas Levickis sako, kad visko pasiekti gyvenime galima, jeigu daug kryptingai dirbsi, o svarbiausia, tikėsi savo svajonės išsipildymu. Anot Martyno, gyvenime sutinkame daug gerų žmonių, kurie, lyg švyturys vaikui parodo kelią, tik reikia ir pačiam vaikui stengtis bei išdrįsti svajoti. Kristina Lekavičiūtė, Vaiko teisių apsaugos ir įvaikinimo tarnybos psichologė dalijasi mintimis apie tai, kaip svajonės įkvepia vaikus ir keičia jų gyvenimus.

Emociškai turtinga vaikystė

„Žinote, kas man labiausiai patiko, kai pakvietėte interviu? Pokalbio tema: „Kai aš mažas buvau“. Kai aš mažas buvau, grojau tokią dainelę „kai aš mažas buvau, šile ožius ganiau, sutikau piemenaitę ir karštai pamilau“. Taip maloniai nuteikė ir sušildė mane šie prisiminimai“, – linksmi pokalbį pradeda pasaulyje žinomas akordeonistas Martynas Levickis.

„Mano vaikystė buvo graži. Turiu nuostabią mamą, kuri nuolat spinduliavo geras emocijas ir meilę. Tėvo nepamenu, jo ir nebuvo mano gyvenime, bet mano aplinka buvo darni. Turėjau nuostabius krikštatėvius – mamos seserį dvynę ir jos vyrą – žinomą skulptorių. Jie gyveno miško apsuptyje – sodyboje Šiaulių rajone. Buvimas ten buvo vaikystės pasaka, su į kiemą ateinančiomis gulbėmis ir kitais kaimo malonumais bei darbais. Jaučiausi laimingas, nes viską, ko reikia vaikui, turėjau“, – prisiminimais dalijasi Martynas.

Pasak Martyno, jo vaikystė buvo turtinga ne materialiai, o emociškai. Visi artimieji buvo šilti ir mylintys žmonės, daug dėmesio skyrė tada dar mažojo Martyno poreikiams.

Pirmąjį akordeoną gavo trejų metų

„Kad noriu groti, visa savo esybe rodžiau šeimai. Dar kalbėti gerai nemokėjau, bet jau žinojau, kad groju ir grodavau svajonėse. Atsisėsdavau prie stalo ir barbendavau pirštais. Sakydamas „goju“ įsivaizduodavau pianiną. Mano svajones perskaitė šeima – pirmąjį akordeoną man padovanojo krikštatėvis, kai man buvo treji metai. Tai mane užbūrė. Valandų valandas tyrinėjau instrumentą, spaudžiau klavišus, išgaudavau garsus. Taip gimė supratimas, kaip tas instrumentas veikia. Buvau neapsakomai laimingas“, – prisimena

Martynas.

Kai aš mažas buvau

Kitas muzikanto vaikystėje ryškėjęs talentas – artistiškumas. „Žiūrėdavau tuomet populiarią serialą „Giminės“ ir mane užbūrė personažas, dirbantis geležinkelyje. Apsivyniodavau šalikų ir teatrališkai vaizdavau savo mėgstamą herojų. Taip pat turėjau mylimą gulbę, kuri atskrisdavo į krikštatėvių kiemą. Raišą gulbę aš taip pat vaidinau – krypuodamas vaikščiodavau po kiemą“, – šypsosi pasakodamas Martynas.

Laiku pastebėję vaiko talentus artimieji nutarė, kad jam reikia mokytis muzikos. Iš Tauragės jiedu su mama persikėlė į Šiaulius. Martyno mama ryžosi kardinaliems pokyčiams, kad berniukui būtų geresnės sąlygos mokytis muzikos.

Buvo ne tik kaprizų ir tingėjimų groti, bet ir replikų po langais

Būdamas aštuonerių Šiauliuose Martynas kibo į mokslus. Įstojęs į Šiaulių konservatorijos muzikos mokyklą, galima sakyti, paskendo muzikoje.

„Repeticijose buvo viskas viename – ir smagu, ir smalsu, ir sunku. Būdavo taip, kad ir po 12 valandų grodavau. Pas mokytoją net į namus važiuodavau groti laisvadieniais. Tada prasidėjo koncertai bei konkursai. Iš pradžių Šiauliuose, kituose miestuose, vėliau ir Europoje. Anuomet, prieš 16 metų, apie skrydžius lėktuvu buvo galima tik pasvajoti, važiuodavome autobusu. Su mokytoja pasiimdavom dešrų, duonos ir toks buvo mūsų „komfortas“. Bet tai buvo gražus laikas. Pirmą kartą susiruošęs į konkursą Italijoje, pamačiau pasaulį: Lenkijos, Čekijos, Austrijos vaizdai lėkė pro autobuso langą ir žavėjo bei teikė įkvėpimą. Jaučiausi laimingas“, – prisimena Martynas.

Paklausus, o kaip gi vaikiški kaprizai, futbolas, tinginiavimas ar paauglystės maištas, Martynas sako, kad buvo toks pat vaikas, kaip ir visi: „Ir kaprizus rodydavau, ir tingėdavau groti. Kartą krikštamotė, nebegalėdama manęs priversti groti, subarė: „Jeigu negrosi, eisi daržų ravėti“. Na ir ką, galvoju, vis tiek negrosiu, geriau jau daržus ravėsiu. Paravėjau keliolika minučių ir supratau, kad geriau jau groti, nei daržus ravėti. Buvo ir vidinis konfliktas, ir visokių pamąstymų. Atėjo laikas, kai draugai pasigirdavo, kad buvo prie ežero, žaidė futbolą – lyg norėdami mane kartu prisikviesti, lyg bandydami sukelti pavydą. O aš grodavau ir po to pagalvodavau, kad nieko aš nepraradau, nepabuvęs prie ežero. Nesijaučiau dėl to nelaimingas ir dabar. Aš turiu savastį, kur daug muzikos“.

Kalbėdamas apie vaikystėje patirtus užgauliojimus bei patyčias Martynas sako, kad buvo visko: „Ir „armonikieriumi“ yra pravardžiavę, ir po namų langais šūkavę, laidė visokias

replikas ne tik paaugliai, bet ir suaugę. Bet manęs tai niekaip nepalietė dėlto, kad esu jautrus tik man svarbių žmonių pastaboms. Tad tokie atsitiktiniai užgauliojimai manęs nejaudino niekada. Gal apskritai esu iš tų žmonių, prie kurių patyčios nelimpa“.

Sunkaus darbo saldūs vaisiai netruko pasirodyti

Martynui buvo gal 14 metų, kai po vieno sėkmingo tarptautinio konkurso Šiauliu savivaldybėje, jam buvo surengtas iškilmingas priėmimas su sveikinimais ir dovanomis. Tą kartą jis gavo dovaną, vertą naujo automobilio.

„Iš pradžių miesto meras lyg juokais paklausė, apie kokią dovaną svajoju, gal apie automobilį. Mokytoja atsakė, kad automobilis palauks, o dabar būtinai reikia naujo akordeono. Ir miestas man jį padovanojo. Tada jis kainavo apie 50 000 litų – sutikit, tai didžiuliai pinigai, o vaikui, kuris auga tik su mama, tai buvo tiesiog aukso puodas. Tas akordeonas mano studijoje iki šiol yra, juo groju, man jis kelia labai mielus prisiminimus ir yra savotiškas simbolis“, – pasakoja Martynas.

Sunkus etapas - mokslai Londone

„Gal todėl, kad buvau, galima sakyti, vaikas, nežinojau, ko bijoti. Visi vaikai turi šią Dievo dovaną – ne svarstyti, ne baimintis, o imti ir daryti. Taip padariau ir aš. Vos 17-kos metų iš Šiaulių išvažiavau į Londono Karališkąją muzikos akademiją. Gyvenimas parodė savo grimasas – pinigų ir toliau nebuvo, mama, kaip įmanydama stengėsi nors kiek padėti, bet Londone lietuviškas „nors kiek“ yra lygu beveik nuliui. Mums abiem su mama buvo šokas“, – prisimena Martynas.

Vaikino pasiekimus ir mokslą parėmė verslas. Šiauliuose dirbanti gamykla „Baltik Vairas“ jam suteikė paramą – rėmė pragyvenimą Londone pusę metų. Vėliau visus planus sugriovė krizė, bet gyventi ir mokytis reikėjo. „2009-ųjų vasarą, po pirmojo kurso, su 20 svarų kišenėje išskridau į Ameriką. Vėl teko įrodinėti savo vertę ir kovoti už vietą po saule. Tiesa, Amerikoje mane pasitiko mano muziką jau žinantys žmonės. Jie ir bilietus man nupirko, ir pirmomis pragyvenimo dienomis pasirūpino, tačiau negalvokite, kad tai buvo besąlygiškas rėmimas. Ten dalyvavau konkursuose, kuriuose laimėjau pirmas penkias premijas visose kategorijose bei piniginius prizus. Taip aš užsidirbau pinigų, kad galėčiau tęsti studijas“, – pasakoja Martynas.

Laimė neturi nieko bendro su daiktais

„Aš užaugau laimingas ir esu laimingas. Štai, išėjau į lauką. Sninga. Pakėliau galvą, snaigės

krenta man ant veido, žiūriu į dangų. Man be galo gražu ir jaučiuosi tiesiog laimingas. Laimę man teikia svajonių išsipildymas ir tos svajonės dažniausiai nieko bendro neturi su daiktais. Na, buvau sugalvojęs nusipirkti BMW automobilį, nusipirkau. Ir ką manote, ar pajutau, kad išsipildė mano svajonė? Ne. Tai tiesiog mašina ir viskas, – sako Martynas, – O štai neseniai užrašiau natomis savo sukurtą lietuvių liaudies dainos „Beauštanti aušrelė“ aranžuotę, apie kurią vis pagalvodavau ne pirmus metus, bet vis nerasdavau laiko, štai prisėdau ir atėjo įkvėpimas. Galiu pasakyti, kad išpildžiau dar vieną savo svajonę.

Savo vaikams leis ne tik svajoti, bet ir gyventi jose

„Aš gal nežinau, bet svarstau, kaip užauginti laimingus vaikus – pirmiausia leiskime vaikams svajoti ir gyventi tose svajonėse, net jeigu mūsų, suaugusiųjų, manymu tai yra kvailystė ir ta vaiko svajonė niekada neišsipildys. Tarkime, vaikas svajoja tapti aktoriumi, bet akivaizdu, kad jis tam neturi gabumų. Tegul vaikas lanko dramos būrelį, tegul gauna antraeilius vaidmenis, tegul nusivilia. Jeigu nežlugdysite vaiko svajonių, atsitiks mažiausiai du geri dalykai: vaikas supras, kad aktoriaus kelias ne jam ir negaiš laiko vėliau atrasdamas save. Kitas geras dalykas – toks vaikas praplės savo akiratį, taps puikiu teatro žinovu ir visą gyvenimą mėgausis žiūrėdamas gerus spektaklius, o gal net rašydamas pjeses ir jausis laimingas“, – sako Martynas, kviečiantis visus vaikus nebijoti svajoti ir siekti savo svajonių.

Svajonės turi ypatingą savybę – pildytis

Valstybės vaiko teisių apsaugos ir įvaikinimo tarnybos psichologė Kristina Lekavičiūtė dalijasi mintimis apie tai, kaip vaikus gali įkvėpti jų svajonės: Vaikai suaugusiųjų pasaulį gali pasiekti žaidimų, istorijų kūrimo ir pasakų klausymosi būdu, o tai juos skatina svajoti ir siekti.

Vaikų svajonėms verta skirti daugiau laiko: suaugusiųjų paraginimas svajoti ir kurti ateities planus kloja pagrindą šviesiai vaikų ateičiai, jų gebėjimui suaugus atrasti savo vietą pasaulyje, išsiaiškinti savo pašaukimą, nes svajonės įkvepia veiksmui ir turi ypatingą savybę pildytis. Tėvai leisdami savo vaikams svajoti, skatina tobulėti: pažinti norus, augti, gyventi pilnavertį gyvenimą, kurti savo svajonių pavidalus ir juos paversti realybe, kadangi vaikai savo vaizduotės kūriniuose mokosi išreikšti save, pritaiko savo talentus, taip išsiaiškina stipriąsias savo puses.

Kaip tėvams rasti „aukso vidurį“, kuris leistų adekvačiai išreikšti tėvišką rūpestį, meilę, išauginti vaiką savimi pasitikinčiu žmogumi – išsūkis kylantis daugeliui, tačiau įgyvendinamas. Tėvams reikia kelių dalykų: rodyti meilę ir pagarbą savo vaikui, ugdytis kantrybę, tikėti savo vaiko gražia ateitimi, leisti vaikui nuolat bandyti ir eksperimentuoti

ieškant jam įdomios veiklos. Juk vaikų svajones galime vadinti jų ateities ir savarankiško gyvenimo varikliu.

Pasaulinio garso muzikantas Martynas Levickis: „Norite užauginti laimingus vaikus, leiskite jiems svajoti“

Pasaulinio garso muzikantas Martynas Levickis: „Norite užauginti laimingus vaikus, leiskite jiems svajoti“

Pasaulinio garso muzikantas Martynas Levickis: „Norite užauginti laimingus vaikus, leiskite jiems svajoti“

